

ръка и скочи предпазливо в лодката. Траян бутна с веслото камъните на кея, и когато лодката се отдели безшумно от брега, удари леко с веслата и

се гмурна в гъстата тъмнина. След малко го посрещна и Кир с голямата лодка. Той беше много сериозен и като че малко неспокоен. За пръв път Орфей виждаше такава сръчност и припrianост във всяко негово движение. Все пак когато Орфей мина в голямата лод-

ка, той го хвана за ръката и го потупа весело по рамото. И по белите му зъби, които лъснаха за миг, Орфей си представи чудната му ободрителна усмивка.

— Преобличай се! — заповяда тихо, но властно Кир.

Орфей смъкна своите скъпи дрехи, прибра в един страничен ъгъл двете свирки и дреболиите, които се намираха в джебовете му и се облече в сиви, орфани рибарски дрехи, избелели по ръбовете от слънцето.

— А това какво ще го правим? — и Орфей посочи тежката коприна, която беше скупчена в дъното на лодката.

— Сега ще видиш, — отвърна Кир все така пъргав и сръчен. И като измъкна от някъде една торба, той взе дрехите на Орфея, зави с тях голям валчест камък, напъха кълбото в торбата, завърза я здраво, и след като я дигна на изпечената си длан за да изпита тежестта ѝ, блъсна я с оже-